

Publicerad 2007-03-07 21:41 av ginny

Betrakta den som ofärdig.

Epicentrum

under hörnen

ligger råttorna på vakt

de vet att stenarna inte

har något samvete

du sitter i skräddarställning

i soffan

händerna på sned

och leendet hoptryckt

bomber under stolsitsarna

jag blir stående,

trevandes med fingrarna

efter ditt leende

mellan alla pillerburkar

och ångestviskande

näthandskar över armarna

vi var levande

blandade blod

i 2000 ° C

mellan navelsträngarna

sittande på cykelställen

som inte längre tillhörde

oss

vi såg råttorna falla

aldrig blir vi som dem

du föll aldrig

du var bara för bräcklig för stormarna,

inklämd

du vet

mina händer såg alltid

så bleka ut i ljuset

från din gloria

men nu är de så kalla utan dig

du tapetserade dina

väggar

med ord

& jag vet att samtidigt
som de gjorde luften där inne
mindre giftig
förminskade de dina
lungblåsor

syster
jag var hos dig igår
du hade rivit ner dina ord
du var ensam
för första gången
vågade jag inte närma mig
bomber i luften
jag stod kvar
utanför

mina händer är för bleka
för dina axlar nu

månader
utan ord och din anarkistiska
andedräkt mot min näsa,
kind,
själ
du gömde dig
i hans jackärm
och viskade,
rädd för att mina färger
skulle regna bort:

syster,
jag vill inte skrämma dig

men mest av allt
skrämde du dig själv
jag gick förbi
varje kväll
längtandes efter
nätterna, dagarna
då vi vände våra
ryggrader av pulver

mot alla sylvassa,
färglösa tomrum
och vi var varandras gestalter
i oss själva

du vände alltid kinden
till sanningen, giftet
och vann
jag kommer alltid
minnas dig sådan
med vårbleka pianohänder
och hår som bländade mer
än neonljusen på jungfrunatten

sedan
stod du där

du satte upp dina ord igen
och började måla av dem
i rosa, glittriga konturer
jag frågar inte
vågar inte sticka knivhugg
i dina vattenfall
av impulslycka
du drömmer fortfarande
om att kasta mediciner mot
solen
ockupera månen och ge dig ut
på de sju haven med penna och pensel
i fickan,
men syster
världen är ännu svartvit,
du
sjutusen gånger större
färggladare
så akta dig
den älskar sådana som du
älskar att krossa dina ord mot skyskraporna

glöm aldrig,
så ses vi igen

halvvägs mellan månen
och kristallstarka drömmar
om att tillslut finna våren
någonstans
där
våra lungor andas i takt med framtiden

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren ginny med Poeter.se id #1424 innehar upphovsrätten